

blive fremsat et Lovforslag om Forhøjelse af Jernbanetaksterne. Jeg skal ærlig indrømme, at jeg altid har været en Modstander af høje Jernbanetakster. Jeg har altid opfattet Statens Baner som en Slags Nutidens Landeveje, og man lægger dog ikke Skat paa Folk, fordi de befare Landevejene. Jeg haaber da i hvert Fald, at Regeringen ikke tænker paa at rejse Bommene igen og kræve Bompengge af de vejfarende. Fordi jeg betragter Jernbanerne som Nutidens Landeveje, har jeg altid ment, at man ikke kunde kræve, at de skulle yde fuld Forrentning. Jeg tror ogsaa, at hvis det Krav rejses, vil det være vanskeligt at gennemføre. Med vor geografiske Beliggenhed gaar det ikke an, at vi lægge altfor meget paa Jernbanetaksterne. Der vil nemlig være den nærliggende Mulighed, at de danske Statsborgere under saadanne Omstændigheder ikke alene personligt, men ogsaa og maaske særlig hvad Gods angaar, ville benytte Vandvejene og lade Statsbanerne køre med tomme Vogne eller i alt Fald med mindre Fragt og Personer end hidtil, og da vil den tilsigtede Merindtægt for Statskassen blive til det modsatte, idet Trafikken ledes fra Statsbanerne til Dampskibsselskaberne. Anderledes er det i de store Fastlande, hvor Banerne ere ene paa Markedet. Der kan man forhøje Taksterne efter Forgodtbeholdende. Derfor vil jeg fraraade, at man gaar denne Vej og lægger en Skat paa Erhvervslivet, som det i dette Tilfælde vil være.

Jeg vil nu vende mig til et Par enkelte Spørgsmaal paa Finansloven, som jeg lige skal nævne. Det første, der faldt mig i Øjnene, var et Forslag stillet af den ærede Landbrugsminister om, at en Bevilling paa 3,000 Kr., der tidligere har været opført paa Finansloven til Fremme af Spadekultur og Havebrug paa Huslodder, skulde udgaa efter Indstilling fra Finanslovs-kommissionen. Hvis der var en almindelig Trang til at spare paa alle andre Omraader, er der jo en Mulighed for, at ogsaa disse Penge kunne spares, det skal jeg ikke udtale mig om, det ved jeg ikke, det maa den højtærede Landbrugsminister formodentlig have undersøgt, før han stillede Forslaget. Men det forekommer mig, at naar man ikke ser den samme Redebonhed paa andre Steder, kunde ogsaa dette lille Beløb maaske have været bibeholdt, indtil man naaede til den samlede Sparsommelighed. Saaledes stillede man sig fra visse Hold i Fjor. Et andet Forslag af noget lignende Natur findes paa § 18 II. A. 10.

Her foreslaar den højtærede Minister at spare 6,000 Kr., som hidtil have været opførte paa Finansloven til Præmier for Husmænd, der havemæssigt have dyrket deres Lodder. Her er det „Det kongelige danske Haveselskab“, der indstiller at undlade at optage denne Bevilling paa Finansloven, og den højtærede Minister er følgende. Naar det er Ministerens Opfattelse, at denne Bevilling kan spares, skal jeg atter her ikke udtale mig synderlig stærkt derimod, men kun sige, at jeg for mit Vedkommende finder det mærkeligt, at Husmændene ere de første og saa godt som de eneste, der skulle undgælde for Sparsommeligheden.

Jeg maa i denne Sammenhæng tilstaa, at jeg blev i nogen Grad forbavset over den højtærede Landbrugsministers Udtalelser forleden Dag paa et andet Omraade. Det ærede Medlem fra Fakse (Stauning) havde talt om de Tilskud, der findes paa Finanslovsforslaget til forskellige Dyrslæger her i Landet. Jeg husker ikke Antallet i Øjeblikket, det er jo ikke saa overordentlig mange, vel op imod en Snes Stykker, men der er i alt Fald nogle af disse Dyrslæger, der bo i almindelige danske Provinskøbstæder, og der skulde man synes, der kunde blive Praxis nok for dem, saa Staten ikke behøvede at støtte dem. Der findes saaledes statsunderstøttede Dyrslæger i Frederiksværk, Skagen, Æbeltoft, Ribe, Varde og Holstebro foruden i flere større Stationsbyer. Mig forekommer det, at det ærede Medlem havde Ret i, at disse 250 Kr. til hver af disse Dyrslæger maatte kunne indtages navnlig for Provinsbyernes Vedkommende. Men den ærede Minister var meget uvillig dertil. Han talte gentagne Gange om at skyde Spurve med Kanoner — jeg ved ikke, om disse Dyrslæger ville sætte Pris paa at blive ligestillede med Spurve, som man jo paa sine Steder søger at udrydde —, og han mente, at det ærede Medlem vilde ikke gøre nogen Ridder-tjeneste ved at rejse et saadant Spørgsmaal. Jeg synes, det var unødigt Uvillie, den højtærede Minister viste her, naar der blev paavist et Sted, hvor han uden Skade og uden at gøre Uret til nogen Side kunde spare en Del Penge. I alt Fald vil jeg tro, at de Penge kunde spares uden Skade i alle Provinsbyerne, det blev dog 6 Gange 250 eller 1,500 Kr., og det betyder da en lille Smule i Forhold til adskillige Beløb, som jeg har set omtalte. Det undrer mig som sagt, at den højtærede Minister tog saa unaadigt paa denne Sag, jeg synes, han burde have grebet til med begge Hænder,